

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Exhortationes|| Ad|| Religiosos

Dirckinck, Johann

Coloniæ Agrippinæ, 1704

13. Beneficium justificationis, Stimulus est ad observantiam Regularem.
Thema. Quos autem vocavit, & justificavit. Rom. 8.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-51834](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-51834)

EXHORTATIO XIII.
PRÆLIMINARIS.
DE JUSTIFICATIONE

Tanquam tertio decimo Stimulo, nos, per exactam Regularum observantiam, imagini Filii Dei, conformandi.

T H E M A

Quos autem vocavit & justificavit. Rom. 8.

UT admirabile hoc justificationis beneficium clarius penetremus, atque ejus intelligentiâ ad perfectionis observantiam impellamur: Consideremus I. Nos ob peccatum originale mortuos fuisse: Deum verò nostris miserum, Unigeniti Filii sui sanguine nos in lavacro Baptismi mundasse, & ad gratiæ vitam perduxisse. 2. Cum verò rationis usum & juveniles annos attigimus, nos vitæ innocentis pertractos, peccatis nostris, rursus candidam gratiæ stolam disscidisse, & animæ mortem nobis accessivisse; à quâ nemo, nisi omnipotens Dei manus nos extrahere poterat: *Nemo enim, ait Veritas, potest venire ad me, nisi Pater meus traxerit eum.* Joan. 6.44. quemadmodum Lazarum quatrudeanum mortuum, sola divina potentia excitare potuit. 3. Et quia ejus Sapiencia prævidebat nos in seculari vita identidem relapsuros, & fortè in peccatis nostris æternum perituros, in vinculis Adam, in funiculis charitatis ejus Bonitatè infinitam, nobis opitulari statuisse, evocatòsque è mudo, in hanc Tyrocinii domum velut in portum salutis, perduxisse, ut in eo exercitiis vacaremus, æterna meditaremur, totius vitæ exhomologesi peccata expiaremus, propofita firma conciperemus & sic constanter in justitia semel obrenta perseveraremus. Quod sanè tantum est beneficium

cium, ut simundani agnoscerent, & ab oculis eorum absconditum non foret: omnes meritò ad hunc iustitiæ portum vel à centenis, imò millenis milliaribus convolarent. Ut igitur ingens istud beneficium probè cognoscamus variis similitudinibus, amicitia, libertatis, vita declarabimus, ut ejus intuitu ad perfectionem & regularem disciplinam excitemur.

Prænotandum primò, quid sit iustificatio, & quomodo ea fiat; deinde similibus nonnullis, pro intelligentia pleniore, ea est declaranda. Quando Deus hominem penitentiam agentem, aut peccata ex homogenei expiantem iustificat, per Christi merita, omnia ipsi peccata dimittit, culpam tollit, debitum damnationis æternæ condonat & abolet, hominem in pristinam amicitiam restituit, ac tam perfectè ei ignoscit, ut nullum inimicitia, acceptaque injuriæ indicium aut vestigium apud ipsum remaneat; sed illum vultu ita placido ac suavi aspicit, tanto eum amore ac familiaritate tractat, sua ei bona communicat, & quidquid ab eo rogatur, tam citò, liberalitèrque ei concedit, tanquam si is nunquam peccasset, nec ipsum offendisset, imò tanquam si semper amicus, & amicitia nunquam interrupta fuisset. Hoc per Ezechielem significat, dicens: *Si impius egerit penitentiam ab omnibus peccatis suis, omnium iniquitatum ejus non recordabor.* c. 18. Quam Dei in nos pietatem explicans S. Chrysostomus hom. 1. de poenit. Sic inquit, *delet peccata Deus, ut neque eorum vestigium maneat.*

Alia Divinae Misericordiæ, quæ in iustificatione demonstratur, magnificentia est, quod non solum ab omni culpa & pœna æterna liberet; sed etiam virtutes, dona & consolationes Spiritûs sancti infundat, quæ tantæ divitiæ sunt, & tam pretiosa gratiæ dona, ut minimum eorum totum omnium visibilibus mundi rerum, valorem excedat: quod significare voluit Spiritus Sanctus per unum ex Jobi amicis, Job c. 22. *Si reversus fueris ad Omnipotentem, edificaberis (eris spirituale Dei ædificium, in quo per gratiam habitet) & longe facies iniquitatem à tabernaculo tuo, (purus & liber à peccato eris) & dabit tibi Deus pro terra silicem, & pro silice, torrentes aureos.* Id est ex debili Deus te faciet fortem, ex imperito & imprudente sapientem & solertem; ex timido & segni animum & in Deum confidentem, ex terræ dedito Dei & cœli amatorem, & *torrentes aureos* ac divitias sui amoris tibi communicabit; & *tunc super omnipotentem delicias affluet;* gaudiis, solatiis, & illustrationibus mentis & affectibus amorosis.

O stupenda Dei misericordia, ô pretiosissima verèque infiniti valoris Christi merita; quæ tam immensam nobis misericordiam promeruerunt! & ob quæ in momento tot dona ac bona nobis à Deo communicantur.

I. Quemadmodum summum in Aulis Regum ac Principum æstimatur beneficium, si quis reus læsæ Majestatis, in gratiam Regis recipiatur, & deposito Regis odio & furore ejusdem amicis denuò, intimisque familiaribus

I. Beneficium iustificationis est redintegratio Divinæ amicitia.

annumeretur. Ita sanè maximum est beneficium, si peccator commisso scelerè lethali Divinæ Majestatis læsæ reus, recipiatur in gratiam per contritionem & pœnitentiam. Hoc autem tam grande beneficium contigit nobis, quibus meritò ingeritur illud Apostoli ad Gal. 5. 4. *Evacuati estis à Christo, à gratia excidistis. Sed denuò justificati gratia per gratiam ipsius ad Rom. 5. 44. Gratia ex mente Theologorum est forma justificans: quibus Concilium Tridentinum ad stipulatur sels. 6. c. 7. dum ait: Gratia est unica formalis causa, quâ verè iusti nominamur & sumus. Si iusti, si grati, ergo & amici Dei, ergo Filii, ergo hæredes Dei, & cohæredes Christi; Preciosum igitur hoc donum est, omnibusque mundi divitiis, auro, & gemmis infinite præstantius; quod si possideamus, opulenti sumus: si careamus, inopes & mendici: quo si gaudeamus, fructus præstantissimos operum bonorum proferimus; quo si destituamur, sterile scimus. Unde à S. Joanne Apostolo Epist. 1. c. 3. 9. semen cœlestè & Divinum nuncupatur, quod Deus in corda nostra tanquam in molle sibi ætûmque solum immittit: *Omnis, inquit, qui natus est ex Deo, peccatum non facit, quoniam semen ipsius in eo manet.* Hoc semen ex mente Lirani est gratia, quia ex ea tanquam ex Divino semine & virtutes cætera pullulant & meritorum ingens sèges excrescit; & ipsa est semen gloriæ & beatitudinis. Unde Apostolus Paulus ad Rom. 6. 13. *Gratia Dei vita æterna: tantæque est excellentiæ, ut D. Thomas asserere non dubitet: Bonum gra-**

tiæ unius majus esse, quàm bonum natura totius universæ: quoniam veniunt omnia bona cum illa; illaque recedente, omnia mala succedunt.

II. Magnum est beneficium liberari à durissima servitute; qualis fuit Israelitarum in Ægypto; unde post transitum maris rubri, & in libertatem asserti, Deo grates retulerunt & cecinerunt. *Cantemus Domino gloriòse. Peccatum est servitus durissima: nam teste S. Joanne Evangelista c. 8. v. 34. Qui facit peccatum, servus est peccati. Quod ipsum declarat Gentium Apostolus ad Rom. 6. 16. Servi estis ejus cui obeditis, sive peccati ad mortem, sive obedientiæ ad justitiam. Gratias autem Deo, quod fuistis servi peccati; obedistis autem in eam formam doctrinæ, in quam traditi estis. Liberati autem à peccato, servi facti estis justitiæ. Qui sub hac servitute peccati gemunt, tanquam mancipia tractantur, & ad servilia opera à concupiscentia & peccato adiguntur: ejusmodi opera sunt, gula & ventri obtemperare, libidini servire; & ad instar Filii prodigi in cupiditatum stabulo porcos pascere: in auro cumulando per fas & nefas desudare; dies & noctes avaritiæ stimulis agitari; & curas sustinere: magnatum nutum observare, eorumque favorem & gratiam captare &c. Ab hac servitute liberamur per Dei gratiam, dum à peccato redimus ad justitiam. Liberati à peccato, servi facti estis justitiæ, non alii, quàm Deo, virtuti, justitiæ & perfectioni invigilantes. *Servile est omne peccatum, libera innocentia.* ait S. Ambrosius L. de Joleph. c. 4.*

III.

III.
Justitia est
redemptio
& captivitate

III. Magnum est beneficium liberari & eripi à captivitate Turcarum, & Christiani nominis hostium, qui captivos vinculis onerant, plagas & verbera inferunt, in carceres & ergastula compingunt, & dirissimè tractant. Quotquot peccato lethali succumbunt, in immanissimè tyranni infernalis captivitatem rediguntur, à quo vinculis constringuntur, flagellantur, dirissimè tractantur, ac denique in tartareum carcerem precipitantur, vinculis æternis sub caligine mancipandi & reservandi. De hac captivitate, de his vinculis querebatur Vates regius Psal. 118. *Funes peccatorum complexi sunt me.* De iisdem suspirans agebat S. Augustinus. *Sustinebam ligatus non ferro alieno, sed mea ferrea voluntate. Velle meum tenebat inimicus, & inde mihi catenam fecerat, & constrinxerat me.* Quando autem justificamur, de hac Diaboli captivitate eruimur, & quasi à carcere educimur, ruptisque peccatorum vinculis in libertatem asserimur. Ut restatur Apostolus ad Coloss. 1. 18. *Qui eripuit nos à potestate tenebrarum, & transtulit nos in regnum Filii dilectionis sue.* Scilicet à potestate Diaboli, qui est princeps tenebrarum; ad subjectionem & jurisdictionem Christi, qui est author lucis: è carcere ad regnum, ex odio ad dilectionem, in qua aliis vinculis nos ligat atque ad se trahit Christus, scilicet vinculis fidei, spei, charitatis, religionis, paupertatis, castitatis, & obedientie, quibus ei conjugimur & illigamur.

IV. Magnum est beneficium educi

è tenebris ad lumen, liberari à cæcitate & donari visu; quo lumen cœli resque hujus mundi intueri liceat: ut expertus est Tobias & cæcus ille Evangelicus à Christo illuminatus. Omnis peccator est cæcus, non corpore, sed mente; cum præcipitiis & pericula salutis non cernat, & in tenebris scelerum suorum laesus ambulet: miseriam & calamitatem suam non videns. Agnovit hanc cæcitatem suam Augustinus, qui in soliloquiis suis de eac. 6. ita inquit: *Cæcus eram, surdus & insensibilis, quia nec bonum discernebam, nec malum fugiebam, nec tenebras meas videbam, quia eram sine Te vera luce; que illuminas omnem hominem venientem in hunc mundum. Cæcus eram & cæcitatem desiderabam: servus eram & servitutem amabam: vinctus eram & vincula non horrebam: amarum dulce & dulce amarum credebam: miser eram & non cognoscebam: quia tenebra erant super faciem abyssi mentis meae.* Ex his tenebris Deus misericordiâ suâ nos eripuit, & transtulit in regnum Filii sui, in regnum lucis: transtulit nos de potestate tenebrarum ad regnum claritatis æternæ, quam speramus. Ut nunc clarè cernamus pericula, in quibus versati fuimus, & miserias, cum quibus conflictabimur.

V. Magnum beneficium, magnum miraculum est redire de morte ad vitam; quod experti filius viduæ in Naim & Lazarus à Christo Domino resuscitati. At quantum est potior anima corpore; tantò est melior resuscitatio animæ, quàm corporis. Anima nostra in saculo degens mortua erat per peccatum:

1 2 catum:

V. Justificatio est liberatio à cæcitate.

V. Justificatio est liberatio à morte.

eatum: *Anima enim qua peccaverit ipsa morietur.* ait Ezechiel c. 18. Et licet per exhomologesin quandoque resurgeret ad vitam: identidem tamen relabebatur in mortem: at in Societate JESU per gratiam Dei constanter vivimus; sed unde hoc, obsecro? evenit nobis, quod olim ossibus aridis, quæ in campo magno conspexit Ezechiel c. 37. Clamavit voce grandi Dominus: *Ossa arida audite verbum Domini.* At quodnam verbum? an istud: *Penitentiam agite, appropinquavit enim regnum caelorum.* An verò illud; *Fugite de medio Babylonis, & salvet unusquisque animam suam.* Jer. 51. 6. Qualiscunque demum vox fuerit, hæc vel alia, vocem vocantis audivimus, secuti sumus, & tyrocinii domum ingressi. In hac meditari cepimus finem creationis, lapsum Luciferi, poenam Adami, mortis horrorem, iudicii rigorem, cæli amenitatem, terribilem Inferni æternitatem: *Et ecce commotio: Accedunt ossa ad ossa, unumquodque ad juncturam suam, & ecce super ea nervi & carnes ascendunt, & extenditur in eis cutis desuper & ingreditur in ea spiritus, & vivunt. & stat super pedes suos exercitus grandi nimis.* O admiranda vis Divinae dextera! o stupenda vocationis & justificationis gratia!

Nam primò sequitur *Commotio*: dum terror & timor novissimorum nos concutit, dum attritio & contritio de peccatis succedit. 2. *Accedunt ossa ad ossa*: dum à vitiorum somno excitamur, & de novo ac meliore vitæ genere meditamur. 3. *Fortitudinis nervos acquirimus, dum mundo allicienti*

& carni titillanti resistimus, & demoni que insultus meditatione æternorum frangimus. 4. *Molli carne vellimur, dum Divina Bonitas aufert nobis cor lapideum, & dat cor carneum.* Ezech. 11. 9. Dum sponte & absque difficultate, quæ ante suspiciebamus, contemnimus; quæ amabamus, relinquimus. 5. *Cute prudentiæ contegimur, dum media & antidota peccatorum conquirimus, & arma ad Diaboli impetus repellendos, comparamus.* 6. *Spiritu gratiæ amplioris vivificamur, dum omnia peccata, quæ mortem afferrebant, per detestationem & exhomologesin, delerimus & expiamus, ac religioso vivendi modo nos subjicimus, & accommodamus.* 7. Denique *stamus supra pedes nostros*; imò super omnia terrena & visibilia, per mundi contemptum, atque ita consistit *exercitus grandis*, qui possit alios vitæ suæ imitatione & suo tempore poterit alios efficacia verbi, à morte liberare & ab hostium incurfione defendere.

Vultisne videre, Charissimi, qualem vitam, novamque genesin acceperitis? consideret, obsecro quisque semetipsum, & quàm brevi temporis intervallo sese sibi dissimilem inveniat. Delicatus ante non multos dies, adolescens & inter delicias & voluptates nutritus, qui lautè & opiparè vescabatur, mollissimâque vestes induebat, jam cibis communibus & simplicibus vescitur; imò & inediâ fameque reficitur, & vilissimo sacco, aut asperocilio tectus, hilaris & latus incedit. Voluptuosus atque illecebris, carnis suæ addictus, jam honestatem amat,

carnem

carnem flagris, vigiliis & ciborum parcitate domat, & omnem vel miimum carnis sensum exhorret. Ambitiosus & honorum cupidus, jam pedibus proteri & conculcari appetit, ignominiam amplectitur, & vilia obsequia, abjecta servitia, humilesque functiones non erubescit. Opum & facultatum avidus, paupere tunica & tenui supellestite acquiescit, & libellum aut stylum superfluum habere, ut crimen devitat. Garrulus & loquax silentii censuram amplectitur; iracundus iram deponit, ovis mansuetam indolem induit: verbo, alia omnia nunc appetit, ac desiderat, atque in assecutione virtutum, in assidua lectione sacrorum voluminum, in contemplatione caelestium, in aeternae gloriae expugnatione totus occupatur. Ecce nova interior facies, nova novi hominis generis, metamorphosis & vita, non à natura, sed à gratia & justificatione ac Deo procedens. *Vivo ego jam non ego, vivit verò in me Christus.* Ad Gal. 2. 20.

Quapropter. Charissimi, cum Deus ex infinita sua misericordia nos non solum vocarit, sed & justificarit; ex inimicis amicos, ex servis liberos, ex captivis redemptos, ex caecis illuminatos, & vivos ex mortuis effecerit; quid rependemus tantae beneficentiae? 1. Perbistamus cum gratia ipsius, con-

stanter in justitia, ac cum Jobo dicamus: *Justificationem, quam cepti tenere, non deseram.* 2. Cum tam incomparabilibus vitae novae beneficiis affectissimus, non tepore & socordia respondeamus aded benefico Nummi; sed fervore vitae omnia etiam quodammodo difficilia aggrediamur & superemus; regulas exactè observemus, ne illarum neglectu, sensim sine sensu denudè in morbos priores & mortem declinemus: summa enim dementia est, malle ossa lurida, horridum & informe sceleton, quam corpus vivum & vividum ac speciosum circumferre. 3. Colligamus ex semine caelestis gratiae, pullulare, quos quotidie proferimus, fructus bonorum operum, quae sunt certa signa remissionis peccatorum, obtentae justificationis & Divinae amicitiae; ac proinde in iis perseveremus, nullisque mundi, carnis, aut Dæmonis tentationibus ab iis avelli sinamus. Quod si fecerimus vivet in nobis Christus, & vita Christi relucebit in nobis, eique conformes erimus, uti in via, sic & in patria: ait enim Apostolus: *Mortui estis; sed vita vestra abscondita est, cum Christo in Deo: Et cum Christus apparuerit vita vestra, tunc & vos apparebitis cum ipso in gloria.* Ad Colois. 3. 3.

* * * * *